

200703749/1.

Datum uitspraak: 17 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/38938 en 06/38940 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 1 mei 2007 in de
gedingen tussen:

mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen, en

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 juli 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van , mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen en haar thans meerderjarige dochter (hierna: de vreemdelingen) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 mei 2007, verzonden op 2 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat appellant (hierna: de staatssecretaris) opnieuw beslist op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 juni 2007 hebben de vreemdelingen een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdelingen onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en
mr. P.A. Offers en mr. C.H.M. van Altena, Leden,
in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

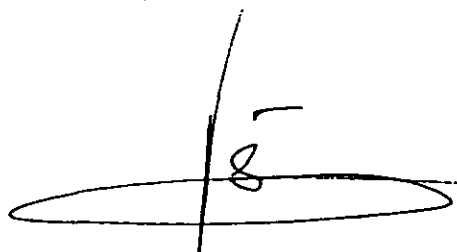
w.g. Vonk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 juli 2007

345

Verzonden: 17 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nrs.: 06/38938 en 06/38940

Uitspraak in de gedingen tussen:

geboren op
mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen,
eiseres 1, en

geboren op
eiseres 2,
allen van Afghaanse nationaliteit,
gemachtigde: mr. C.J. Looijen, advocaat te Zetten,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. R.R. De Groot, werkzaam bij de IND.

IND lokale:	Zwolle		
Dossiernr.	0107-02-8037		
ULAD ontvangstdatum			
Briefnr.			
IND ontvangst datum	03 MEI 2007		
Registratie in INDIS	naam mow:	A. Looijen	
	datum:	23/05 2007	
Invoer- controle	naam mow:	unit:	370
	datum:		

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 juli 2006 heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van eiseressen van 2 juli 2001 om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Bij brief van 11 augustus 2006 hebben eiseres 1 en eiseres 2 tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De beroepen zijn behandeld ter zitting van 16 april 2007, waar eiseressen en hun gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, is de rechtbank gehouden het bestreden besluit te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2.2 Op grond van artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de

Reg.nrs.: AWB 06/38938 en 06/38940

2

vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.3 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder i, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling in een land van eerder verblijf zal worden toegelaten totdat hij elders duurzame bescherming zal hebben gevonden.

In de memorie van toelichting bij dit artikellid (TK, 1998-1999, 26 732, nr. 3, pp. 40-41) is vermeld dat de toepassing van deze afwijzingsgrond niet afhankelijk is van een terug- of overnameovereenkomst met het land van eerder verblijf.

Ingevolge paragraaf C1/5.11 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) kan een asielaanvraag met toepassing van deze bepaling worden afgewezen, indien:

- de asielzoeker niet rechtstreeks naar Nederland is gekomen en voor zijn komst in een ander land genoegzame bescherming genoot of had kunnen genieten tegen refoulement; en
- hij naar het oordeel van de minister in dat land verbleef of had kunnen verblijven onder ter plaatse niet als abnormaal aan te merken omstandigheden; en
- gebleken is dat dit land hem zal toelaten totdat hij elders duurzame bescherming zal hebben gevonden.

Ingevolge paragraaf C1/5.11.4 van de Vc 2000 heeft de asielzoeker in het land van eerder verblijf duurzame bescherming als één van de gevallen a of b van toepassing is. Voor zover hier van belang, is onder a. het navolgende vermeld.

Het land van eerder verblijf is partij bij het Vluchtelingenverdrag van Geneve van 1951 én leeft dit verdrag te goeder trouw na.

In deze gevallen kan de aanvraag ook worden afgewezen indien de asielzoeker verdragsvluchteling is, of indien een van de andere inwilligingsgronden van artikel 29, eerste lid, onder b tot en met d, Vreemdelingenwet op zichzelf bezien van toepassing is. Voorts is het in deze gevallen – volgens het beleid – niet nodig dat de asielzoeker beschikt over een verblijfstitel voor het land van eerder verblijf. Het is voldoende dat hij toegang krijgt tot het grondgebied van dit land. Dit moet blijken uit een schriftelijk bericht van dit land (bijvoorbeeld een gehonoreerde claim). Dit schriftelijk bericht hoeft niet te worden opgevraagd indien uit algemene informatie of uit andere bronnen reeds blijkt dat de vreemdeling zijn verblijf in het land van eerder verblijf zal kunnen voortzetten.

2.4 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (uitspraak van onder meer 15 december 2003, JV 2004/71) kan, indien het besluit ertoe strekt dat de vreemdeling op de grond, genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder i, van de Vw 2000, wordt geacht in een ander land bescherming te kunnen vinden, de aanvraag worden afgewezen zonder dat wordt beoordeeld of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt verdragsvluchteling te zijn, dan wel gegronde redenen te hebben om aan te nemen dat hij bij uitzetting het in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 omschreven risico loopt, dan wel of zijn asielrelaas grond geeft tot verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c of d, van die wet.

2.5 Verweerder heeft de aanvragen met toepassing van evenvermelde bepalingen afgewezen vanwege de omstandigheid dat sprake is van een land van eerder verblijf. Volgens verweerder zijn eiseressen niet rechtstreeks naar Nederland gekomen en hadden zij in het land van herkomst evenmin de intentie om rechtstreeks naar Nederland te reizen. Nu Duitsland eiseressen heeft erkend als vluchteling, kan worden aangenomen dat eiseressen tot Duitsland zullen worden toegelaten totdat zij elders duurzame bescherming hebben gevonden, aldus verweerder.

2.6 Niet in geschil is dat eiseressen voor hun komst naar Nederland in Duitsland hebben verbleven, dat zij daar in maart 2001 een asielaanvraag hebben ingediend en dat zij in Nederland op 2 juli 2001 een asielaanvraag hebben ingediend.

Overwogen wordt verder dat in de schriftelijke - afwijzende - reactie van de Duitse autoriteiten van 27 februari 2002 op de zogenaamde Dublinclaim is vermeld: *"Den oben genannten Ausländern wurde in der Bundesrepublik Deutschland Asyl nach Art. 16 a Grundgesetz gewährt. Sie besitzen daher die Rechtsstellung von Flüchtlingen im Sinne der Genfer Konvention."* Eiseressen, aan wier gemachtigde verweerder voormelde brief van 27 februari 2002 bij brief van 1 december 2005 heeft toegezonden, hebben aangevoerd, dat zij niet wisten dat hen door Duitsland een vluchtelingenstatus was verleend.

2.7 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, onder verwijzing naar onderdeel C1/5.11.3 van de Vc 2000, eiseressen kunnen tegenwerpen dat zij niet rechtstreeks naar Nederland zijn gekomen alsmede dat uit objectieve feiten of omstandigheden is gebleken dat eiseressen in het land van herkomst niet de intentie hadden om naar Nederland te reizen. In de enkele stelling dat eiseressen afhankelijk waren van hun reisagent en dat zij meenden dat zij reeds in Nederland waren, heeft verweerder, mede gelet op de door verweerder aangehaalde verklaringen van eiseres 1 tijdens haar gehoor op 9 januari 2002 in verband met verweerders voornemen om de behandeling van de onderhavige asielaanvragen op de voet van het Dublinverdrag over te laten nemen door de Duitse autoriteiten, in redelijkheid niet aannemelijk hoeven achten dat eiseressen, die op 27 maart 2001 in Duitsland asielaanvragen hebben ingediend en ongeveer drie maanden in dat land hebben verbleven, de intentie hadden na vertrek uit Afghanistan (rechtstreeks) naar Nederland te reizen.

2.8 Evenwel kan verweerders standpunt, dat eiseressen tot Duitsland, als land van eerder verblijf, zullen worden toegelaten totdat zij elders duurzame bescherming zullen vinden, toetsing in rechte niet doorstaan.

Daartoe overweegt de rechtbank dat uit onderdeel C1/5.11.4 onder a van de Vc 2000 volgt dat uit door verweerder te verkrijgen schriftelijke berichten danwel uit voor verweerder beschikbare informatie moet blijken dat de asielzoeker toegang krijgt tot het grondgebied van het land van eerder verblijf althans dat de vreemdeling zijn verblijf aldaar zal kunnen

30. MEI. 2007 14:46

GC-PV ZWOLLE

Reg.nrs.: AWB 06/38938 en 06/38940

4

voortzetten. Aan de aldus in beginsel op verweerder rustende onderzoeksplicht komt te meer betekenis toe; nu verweerder de aanvraag kan afwijzen op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder i, van de Vw 2000, zonder te treden in een inhoudelijke beoordeling van het asielaas.

De rechtbank stelt vast dat er geen schriftelijk bericht van Duitsland is waaruit blijkt dat eiseressen toegang krijgen tot het grondgebied van dit land. De enkele, in voormelde brief van 27 februari 2002 betreffende de afwijzing van de Dublin-claim opgenomen, mededeling dat eiseressen in Duitsland de status van vluchteling is toegekend, acht de rechtbank gegeven de specifieke omstandigheden van dit geval, waaronder het tijdsverloop, niet toereikend voor de conclusie dat aan de in onderdeel C1/5.11.4 onder a van de Vc 2000 beschreven voorwaarde is voldaan. De in de bestreden besluiten vervatte stelling dat eiseressen in het kader van de toelating een document kunnen aanvragen, noopt niet tot een ander oordeel, nu beslissend is de bij het nemen van het besluit door verweerder te verrichten feitelijke vaststelling dat eiseressen toegang krijgen tot het grondgebied van Duitsland althans dat zij hun verblijf aldaar zullen kunnen voortzetten.

Overigens acht de rechtbank niet zonder betekenis dat uit een mail van 14 november 2005, die als bijlage is gevoegd bij de bestreden besluiten, volgt dat door de Duitse autoriteiten in het kader van de terug- en overnameovereenkomst geen akkoord kan worden gegeven in de situatie dat een vreemdeling is erkend als vluchteling in Duitsland, maar de "erkenningbeslissing" en bijbehorende reis- en verblijfsdocumenten niet aan hem konden worden uitgereikt, omdat hij voordien, zoals ook eiseressen, met onbekende bestemming is vertrokken. Voorts acht de rechtbank nog van belang dat in de, in bedoelde mail beschreven, situatie dat betrokkenen zich spontaan in Duitsland zouden melden, zij in beginsel alsnog hun verblijfsdocumenten krijgen, maar dat gezien de verstreken tijd – aldus evenvermelde mail – ook kan worden besloten tot een "widerufverfahren", in welk geval wordt gezien of de erkenning nog geldig moet blijven of eventueel moet worden ingetrokken.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de bestreden besluiten dienen te worden vernietigd omdat deze onvoldoende zorgvuldig zijn voorbereid en onvoldoende deugdelijk zijn gemotiveerd.

2.9 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de beroepen gegrond dienen te worden verklaard wegens strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Awb. Er is geen aanleiding voor toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb.

2.10 Nu de beroepen gegrond worden verklaard bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiseressen in verband met de behandeling van hun beroep redelijkerwijs hebben moeten maken. Met toepassing van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht worden deze kosten, uitgaande van samenhangende zaken, vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het indienen van de (samenhangende) beroepschriften en 1 punt voor het verschijnen ter zitting en wegingsfactor 1). Mitsdien dient als volgt te worden beslist.

Reg.nrs.: AWB 06/38938 en 06/38940

5

3. Beslissing

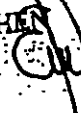
De rechtbank:

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten;
- draagt verweerder op nieuwe besluiten te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseressen tot een bedrag van € 644,- terzake van rechtsbijstand, te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier van de rechtbank, zittingsplaats Zutphen, door storting op bankrekeningnummer 1923.25.922 ten name van Arrondissement 547 Zutphen, onder vermelding van het in de kop van deze uitspraak genoemde registratienummer.

Aldus gegeven door mr. M.C. van der Mei en in het openbaar uitgesproken op 1 mei 2007 in tegenwoordigheid van mr. M.P. Schutte als griffier.

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

02 MEI 2007

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 MEI 2007	
DOEL: DO.	FAR

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:

de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. A. Wildeboer
ambtenaar ten departemente

Tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Zurphen
van 1 mei 2007
met kenmerken Awb 06/38938 en Awb 06/38940

Inzake:

met IND-kenmerk 0107.02.8033
aan te duiden als verweersters
gemachtigde: mr. C.J. Looijen
advocaat te Zetten

Procesvertegenwoordiging**Zwolle**

Zuiderzeelaan 43-51

8017 JV Zwolle

Postbus 40052

8004 DB Zwolle

mr. R.A. Visser

038-888 6827

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 1 mei 2007, verzonden op 2 mei 2007, met kenmerken Awb 06/38938 en 06/38940 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank de beroepen tegen de beschikking van 17 juli 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

2.1 Op 2 juli 2001 heeft verweerster, mede namens haar minderjarige kinderen, een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.

2.2 Bij besluit van 17 juli 2006 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.

2.3 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank de daartegen door verweersters ingestelde beroepen gegrond verklaard.

3 Grieven

3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.8 op pagina's drie en vier van de bestreden uitspraak:

"Evenwel kan verweerders standpunt, dat eiseressen tot Duitsland, als land van eerder verblijf, zullen worden toegelaten totdat zij elders duurzame bescherming zullen vinden, toetsing in rechte niet doorstaan.

(...)

De enkele, in voormelde brief van 27 februari 2002 betreffende de afwijzing van de Dublin-claim opgenomen, mededeling dat eiseressen in Duitsland de status van vluchteling is toegekend, acht de rechtbank gegeven de specifieke omstandigheden van dit geval, waaronder het tijdsverloop, niet toereikend voor de conclusie dat aan de in onderdeel C1/5.11.4 onder a van de Vc 2000 beschreven voorwaarde is voldaan. De in de bestreden besluiten vervatte stelling dat eiseressen in het kader van de toelating een document kunnen aanvragen, noopt niet tot een ander oordeel, nu beslissend is de bij het nemen van het besluit door verweerder te verrichten feitelijke vaststelling dat eiseressen toegang krijgen tot het grondgebied van Duitsland althans dat zij hun verblijf aldaar kunnen voortzetten.

Overigens acht de rechtbank niet zonder betekenis dat uit een mail van 14 november 2005, die als bijlage is gevoegd bij de bestreden besluiten, volgt dat door de Duitse autoriteiten in het kader van de terug- en overname-overeenkomst geen akkoord kan worden gegeven in de situatie dat een vreemdeling is erkend als vluchteling in Duitsland, maar de "erkenningsschikking" en bijbehorende reis- en verblijfsdocumenten niet aan hem konden worden uitgereikt, omdat hij voordien, zoals ook eiseressen, met onbekende bestemming is vertrokken. Voorts acht de rechtbank nog van belang dat in de, in bedoelde mail beschreven, situatie dat betrokkenen zich spontaan in Duitsland zouden melden, zij in beginsel alsnog hun verblijfsdocumenten krijgen, maar dat gezien de verstreken tijd – aldus evenvermelde mail – ook kan worden besloten tot een "widerrufsverfahren", in welk geval wordt bezien of de erkenning nog geldig moet blijven of eventueel moet worden ingetrokken. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de bestreden besluiten dienen te worden vernietigd omdat deze onvoldoende zorgvuldig zijn voorbereid en onvoldoende deugdelijk zijn gemotiveerd."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.9 en 2.10 op pagina vier. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

- 4.1. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder i, van de Vreemdelingenwet 2000, (hierna: de Vw) wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling in een land van eerder verblijf zal worden toegelaten totdat hij elders duurzame bescherming zal hebben gevonden.

- 4.2. De Staatssecretaris voert blijkens het thans in C1/4.3.9.4 opgenomen onderdeel van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc) bij de uitvoering van deze bepaling het beleid dat indien het land van eerder verblijf partij is bij het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en dit verdrag te goeder trouw naleeft, het niet nodig is dat de asielzoeker beschikt over een verblijfstitel voor dat land van eerder verblijf. Het is in dat geval voldoende dat hij toegang krijgt tot het grondgebied van dit land. Daarvan moet blijken uit een schriftelijk bericht van de autoriteiten van dat land. Dit bericht behoeft niet te worden opgevraagd indien uit algemene informatie of uit andere bronnen reeds blijkt dat de vreemdeling zijn verblijf in het land van eerder verblijf zal kunnen voortzetten.

- 4.3. Tussen partijen is in confesso dat de Duitse autoriteiten aan verweersters een vluchtelingenstatus hebben verleend. Er zijn geen aanwijzingen dat de Duitse autoriteiten deze status op enig moment hebben ingetrokken. De Staatssecretaris heeft zich op grond daarvan - gelet ook op het interstatelijk vertrouwensbeginsel - op het standpunt kunnen en mogen stellen dat afdoende is gebleken dat verweersters toegang zullen krijgen tot het Grondgebied van Duitsland en dat zij hun verblijf in dat land zullen kunnen voortzetten. Gelet op deze omstandigheid en gezien het vigerende beleid is een van de Duitse autoriteiten afkomstig daartoe strekkend schriftelijk bericht niet vereist.

De rechtbank heeft, door te oordelen dat de Staatsecretaris in weerwil van het vorenstaande dient vast te stellen dat verweersters feitelijk toegang zullen krijgen, miskend dat de bewijslast ten aanzien van de toegang tot het grondgebied van Duitsland gelet op omstandigheid dat verweersters door dat land zijn erkend als vluchteling, op verweersters is komen te rusten. Verweersters hebben echter niet aannemelijk gemaakt dat hen de toegang zal worden ontzegd.

Vgl:

AbRS 8 mei 2003, nr. 200301211/1, JV 2003/286

- 4.4. De Staatssecretaris stelt zich mede gelet op het vorenstaande op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte van belang heeft geacht dat de Duitse autoriteiten in het kader van de terug- en overnameovereenkomst geen akkoord konden geven. Dat de bedoelde overeenkomst naar oordeel van de Duitse autoriteiten geen grondslag kon bieden voor terug- dan wel overname, laat immers onverlet dat verweersters op andere wijze en grondslag toegang kunnen krijgen tot het Duitse grondgebied.

Zij kunnen zich bijvoorbeeld tot de Duitse ambassade te Nederland wenden, teneinde een vluchtelingendocument te verkrijgen, waarmee zij dat land kunnen inreizen.

Het vorenstaande klemmt temeer nu de toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder i Vw niet afhankelijk is van een terug- of overnameovereenkomst met het land van eerder verblijf.

Zie:

Tweede Kamer, vergaderjaar 1998-1999, 26 732, nr. 3, blz. 41.

- 4.5. De rechtbank heeft eveneens ten onrechte overwegende betekenis toegekend aan de omstandigheid dat de Duitse autoriteiten zouden kunnen besluiten tot een "widerrufsverfahren". Dit betreft immers een toekomstige onzekere gebeurtenis.

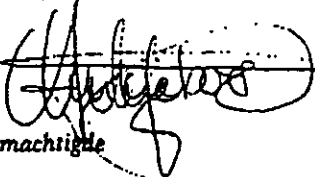
Mede gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag er bovendien van uit worden gegaan dat de Duitse autoriteiten, zo zij over zullen gaan tot een herbeoordeling, de verleende verblijfsvergunning niet louter op grond van het tijdsverloop zullen intrekken maar daarbij eveneens aandacht zullen besteden aan de vraag of een eventuele intrekking zal leiden tot refoulement in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Geneve van 1951.

Gelet op al het voorgaande heeft de rechtbank het beroep ten onrechte gegrond verklaard.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweersters tegen het besluit van 17 juli 2006 ingestelde beroepen.

Zwolle, 30 mei 2007

Gemachtigde

mr. A. Wildeboer, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888 6784
telefax 038 460 9152